

SIMONYI IMRE

T É B O L Y

Indulj lábrakelt béna
e délelőtti séta
nyomán valami tájba,
de céltalan irányba:

Am akkor már loholva,
indákon átbolva,
akár ha zsandár úzne
már baljós parti fűzbe.

eső után a sáros
utcákon – hol a város
kevély tornyokon szélyül
már kajibákká mélyül.

És még tovább – de bőgve,
laposból a tetőre,
északra, aztán délre
– s harmadnapon éjféltre

Onnét tovább az ázott
a soha meg nem állott
bokáig süppedt dülön:
körös-körül kerülőn!

csóvát vessen az égbol-
tig agyadból a téboly:
te asztagtüzek lángja
gyújtsd magad a világra!

P S O T A

- Szebb mint Lollobrigida.
- Csúnyább mint Lollobrigida.

Fred Astaire táncolt valaha így –
és tőle tudjuk hogy Edit Piaff
után is lehet sanzont énekelni.
S amikor ő itt Pesten komédiázni kezd
– a nagyvilágban valahol két bohóctréfa közt
még Chaplin is cigarettaszünetet rendel el.
S Timár halála óta egyedül
csak néki hittem el
hogy egy remekmű egy színész száján
nem föltétlen szentségtörés.

És ha még tovább írnám ezt a verset
nem csodálkoznék ha pár sorral alább
egyszer csak jobban táncolna mint a tánc
különbül énekelne mint a dal
belőle származtatnám a komédiát
a dráma tőle kölcsönözne szenvedélyt
sőt – mindent egybevetve – ha a záró sorban
felülmúlná magát Psota Irént is...